

Mortalitat selectiva

Cada vegada es fa més evident que, entre tots, hem anat creant una societat idiota. No pretenc fer cap descobriment, perquè estic convençut que és una fatalitat incrustada a la consciència general.

I no voldria que ningú se sentís ofès pel fet de tirar pedres a una teulada que també m'aiuxopluga a mi. Em sabia molt greu. Però ja que la idiòcia és un estat de la persona que indica un dèficit mental, costaria força de demostrar que no ens afecta d'una manera col·lectiva.

Aquests dies estem inquiets per la situació al Golf Pèrsic. ¿Què passarà? Ens empassem amb avidesa tots els telediaris, suportant una repetició d'imatges, del matí al vespre, que posen a prova la paciència de qualsevol. De colp i volta va saltar una notícia angoixosa: un súbdit britànic fou mort per soldats iraquians. Com que tots estem pendents de l'espurna que pot fer esclatar les bombes (les químiques, les nuclears i les altres), engegant la mascletada d'un holocaust terrible, va resultar que el sacrifici del ciutadà anglès —per molt anònim que ens resulti i per molt indiferents que ens hagués deixat en cas de mort per fluxió de pit—, la seva desaparició a mans de tropes invasores va semblar l'alarma.

Gairebé alhora amb aquesta nova, les fonts d'informació corresponents als principis d'una setmana de mitjan

agost, ens van assabentar que a les carreteres estatals va haver-hi una vuitentena de morts, amb una nodrida quota de ferits de diversa consideració. I això no va desestabilitzar res, només va portar dolor a les víctimes i als seus familiars i amics, amb un fugaç sentiment de commiseració per part de lectors, de telespectadors i d'addictes a la ràdio. És una certesa absurda que s'ha incorporat a la nostra civilització, com una causa més de mort natural, una de les que encara queden sense remeis a la vista i amb una tendència constant a créixer.

